

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709014320/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Thi disse Slag for stærke Sjælen vare,
 Der synker sammen sønderbrudt og mat;
 Vel lever hun, men i en taaget Nat,
 Som Aander og Dæmoner gennemfare.
 Med dem hun taler, af sig selv forladt,
 Og deres Røst hun troer at høre svare
 I Vindens Susen, naar forbi den gik,
 I Skyens Flugt, i Bølgenes Musik.

Dog stundom kom Besindelsen tilbage;
 Lig Stjernen gennem Mulmets spredte Sky
 Den trænger gennem Sjælens stille Klage,
 Og alle Taager da fra Sindet flye.
 Da vandred Tanken blandt de svundne Dage,
 Da ved sin Harpe selv hun søgte Ly,
 Og smerteligt og veemodsfuldt det klang,
 Naar til de rørte Strengte rørt hun sang:

I Skyggedalen her jeg boer,
 Hvor Solen varer kort,
 Hvor Alt hvad lever, voxer, groer,
 I Støv skal smuldre bort.
 Hvi vil du ængstes da, mit Bryst,
 Og hvorfor skjælve nu?
 Et Stjærneskud er Livets Lyst,
 Forgængelig som du!

Hvad helder jeg mit Hoved til
 I dette Dødens Land?
 Hvor er et Haab, som blomstre vil,
 Hvor Alt er Skum paa Vaad?
 Mio Lyst forsvandt som Melodi,
 Der Harpens Streng forlod;
 Min Trøst som Drømmen gik forbi
 Paa Glæmsels lette Fod.

Men du, som vogter paa min Skat
 Af Lys og Kjærlighed;
 Som dækker med din dunkle Nat
 Mit Hjertes Herlighed;
 Du, mørke Død, som aldrig dser!
 Fra Livets Grændseskjel
 Du vinker taus med Sorgens Stør
 For evig til Farvel.

Mens her ved Taarens Frembrud hun forstummer,
 For sidste Gang vi vende Øiet mod
 Den ydre Verden, som nu først forstod
 D i o n e s Hjerte og D i o n e s Kummer.
 Ved hendes Dør den flittig spørge lod
 Til hendes Helbred og til hendes Stummer;
 Og hun, hvem Publicum saa slemt rev ned,
 Paany blev Gjenstand for dets Kjærlighed.